

Presse et Information

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 110/09
Люксембург, 15 декември 2009 г.

Решения по дела C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05; C-409/05,
C-461/05 и C-239/06
Комисия/Финландия, Швеция, Германия, Гърция, Дания, Италия

Съдът постановява, че Финландия, Швеция, Германия, Италия, Гърция и Дания са нарушили общностното право, тъй като не са внесли дължимите мита за вноса на военни материали и на оборудване за гражданска и военна употреба

Задълженията за финансова солидарност по отношение на бюджета на Общността и за лоялност към Комисията налагат на държавите членки да начисляват и плащат такива мита

Бюджетът на Общността се финансира от собствени ресурси, които се получават, между другото, от мита по Общата митническа тарифа върху търговията с трети страни. Митническият кодекс¹ налага на държавите членки да внасят в общностния бюджет като собствени ресурси митата, събирани при вноса на стоки.

С тези седем иска Европейската комисия иска от Съда да постанови, че Финландия, Швеция, Германия, Италия, Гърция и Дания са нарушили задълженията си по Митническият кодекс, както и по различни регламенти², като отказват да осчетоводят като собствени ресурси митата, свързани с вноса на военни материали (а за Швеция и Италия - и на оборудване с двойна употреба, за граждански и военни цели³). От своя страна Германия прави плащане от 10 803 000 EUR под условие и без да прави разбивка на сумата според вноса и периодите, и впоследствие отказва да изпрати такава информация на Комисията.

Неизпълнението на задължения се отнася до периода от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г., докато считано от 1 януари 2003 г. — с оглед да се вземе предвид защитата на военната тайна на държавите членки — са предвидени специални административни процедури, за да може се допусне суспендирането на митата върху посоченото оборудване⁴.

Като цяло държавите членки обосновават отказа си да платят с обстоятелството, че събирането на мита би застрашило основните интереси на тяхната сигурност⁵.

Съдът припомня, че в общностното митническо законодателство няма никаква разпоредба, която да предвижда за периода от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г. специално

¹ Регламент № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), приложим по делата, наскоро заменен с Регламент № 450/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година.

² Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1), изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година (ОВ L 175, стр. 3), отменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184).

³ Дела C-294/05 и C-387/05.

⁴ Регламент (ЕО) № 150/2003 на Съвета от 21 януари 2003 година за суспендиране на вносните мита върху определено въоръжение и военна екипировка (ОВ L 25, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 15, стр. 71).

⁵ Член 296 ДЕО, който предвижда, че "нико една държава не може да бъде задължавана да предоставя информация, чието разкриване тя счита за противоречащо на основните интереси на нейната сигурност".

освобождение от мита за вноса на този вид стоки. Напротив, суспендирането на митата от 1 януари 2003 г. потвърждава, че общностният законодател изхожда от принципа, че преди тази дата е съществувало задължение за плащане на посочените мита.

Съдът постановява, че макар да е вярно, че **държавите членки трябва да определят подходящите мерки за осигуряване на вътрешната и външната си сигурност**, тези мерки отчасти попадат в **приложното поле на общностното право**, което предвижда **изрични дерогации** за случаите, когато е възможно да бъде застрашена обществената сигурност, като споменатите дерогации се отнасят до ясно отграничени **изключителни хипотези** и трябва да бъдат тълкувани стриктно.

Съдът също така изключва възможността държава членка да изтъква като основание **повисоките разходи** за военно оборудване поради прилагането на мита: напротив, държавата членка не може да се освободи от **задълженията за финансова солидарност по отношение на бюджета на Общността**.

Освен това обосновките, изведени от **изискванията за поверителност, съдържащи се в сключените с държавите износителки споразумения**, не могат да бъдат приети, тъй като митническите производства включват участието на общностни и национални служители, обвързани от задължение за поверителност, с което може да се защитят основните интереси на сигурността на държавите членки. Освен това задължението да улесняват осъществяването на задачата на Комисията, която се състои в гарантиране на спазването на Договора, като ѝ предоставят на разположение документите, необходими да се провери дали собствените ресурси на Общността са редовно прехвърлени, не е пречка за възможността **в отделни случаи и по изключение** държавите членки или **да ограничат изпращаната информация до някои части** от документ, или изцяло да откажат да я предоставят.

По-специално, в двете дела срещу Швеция и Италия, отнасящи се до безмитен внос на оборудване с двойна употреба, за граждански и военни цели, Съдът подчертава, че съображенията за липса на обосновка, която се основава на защитата на интересите на държавите членки, се прилагат на още по-голямо основание за вноса на оборудване с двойна употреба, независимо дали същото е внесено изключително с военни цели.

На последно място, Съдът отхвърля обосновките, изведени от продължителното бездействие на Комисията⁶, както и от приемането на Регламента за суспендиране на мита, за който се твърди, че с него мълчаливо се приема съществуването на дерогация в тази област. Комисията не се отказва от принципното си становище в нито един етап от производството, през цялото време тя изразява твърдото си намерение да не се отказва да събира митата, дължими за периодите преди въвеждането на процедурите за суспендиране.

ЗАБЕЛЕЖКА: Искът за установяване на неизпълнение на задължения, насочен срещу държава членка, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, може да бъде предявен от Комисията или от друга държава членка. Ако Съдът установи неизпълнението, съответната държава членка трябва да се съобрази с решението във възможно най-кратък срок. Когато Комисията прецени, че държавата членка не се е съобразила със съдебното решение, тя може да предяви нов иск, като поиска налагане на имуществени санкции. В случай обаче, че Комисията не е уведомена за мерките по транспониране на дадена директива, по нейно предложение от Съда могат да бъдат наложени санкции на етапа на първото съдебно решение.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебните решения е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

⁶ Обсъждания с държавите членки, дори процедура за неизпълнение на задължения срещу Германия — впоследствие спряна — са проведени през 80-те години.